

ката! А да ѝ туря и шапката! (Налага шапката)... Гледай дрехитѣ какъ измѣнятъ човѣка! (Като се огледва)... Да си получа платата — за лѣтосъ ще си направя... Ще си направя... (смѣе се). Само че тогазъ ще ида у други господарь... И тѣй, облечена да се срѣцнемъ съ господарката!

Звъни се.

(Забравила че е облечена въ чужди дрехи тича и отваря).

Чува се мжжки гласъ.

— Ай, ай-ай!.. Мари Гължбо, че ти си се докарала!.. Немога да те позная!

II.

Влизатъ Диамантъ Багровъ и Гължба. Диамантъ Багровъ (Гледа Гължба и се смѣе). Не може да те познае човѣкъ, Гължбо... Въ антрето на тъмно — взехъ те за господарката ти!

Гължба. (Смутено). Азъ таквозинкана!

— Нищо де, азъ нѣма да казвамъ.

— Тѣй, недѣй казва, че ще ме гълчи!

— Кжде е госпожата?

— Отиде на репетиция.

— (Като си погледва часовника). Окъснѣлъ съмъ!

— Тѣй каза: на репетиция... .

— Ти знаешъ ли какво е това репетиция?

— Че де да знамъ... Трѣбва да е нѣщо хубаво.

— Да!

— Слушамъ я, че пѣе „Валенцио“ и като надникна виждамъ: приказва и се гледа на огледалото.

— Тѣй се прави репетиция, кога човѣкъ е самъ.